

Avui faig 18 anys, quines ganes de fer-me gran! Portaré cotxe, m'independitzaré, ja no hauré de fer tot el que em diguin els meus pares. Podré sortir sol, de nit, sense importar l'hora en que torni, ningú podrà dir-me a quina hora haig d'anar dormir... deixaré l'institut i treballaré... Avui comença la llibertat!!!

Baixa al menjador, i m'estranya veure casa meva totalment diferent, m'estaré tornant boig? Crido als meus pares, pero no hi ha ningú; els meus germans tampoc hi són... de fet, ni tant sols hi han les seves habitacions... Que està passant? Vaig al lavabo a mullar-me la cara, no entenc res... i al aixecar la vista i veure'm al mirall, aaaaaahhhhh!!! Que m'ha passat? Tinc una barba espessa, i canes!!! sembla que tingui 40 anys, no pot ser, surto al carrer el més depressa que puc, ni tant sols em trec el pijama, just davant de la meva porta, em trobo el carter, em saluda amablement tot dient:

- Bon dia senyor Castells, porto una carta certificada per vosté.

Em quedo perplex, senyor, jo? Si sóc un xaval, no puc ni contestar, tanco la porto i surto corrent, el carter em crida varies vegades, però estic massa espantat, corro sense parar, fins la feina de la meva mare, ella m'ajudarà, potser sap el què em passa. Entro depressa i la noia de l'oficina veu perfectament que estic molt nerviós.

- Señor Castells quant de temps, com està la seva mare? Feia molt que no venia per aquí, es troba bé?- pregunta al veure'm suar sense parar.

- La meva mare, sí, la vull veure, haig d'anar al seu despatx.

- Señor, es troba bé? Vol que truqui a algú?

- Clar que em trobo bé!!! només vull veure la mare.

- Señor la seva mare es va jubilar fa 5 anys... - Al mirar-la la vaig veure preocupada a punt per girar-se i trucar a una ambulancia.

Decideixo marxar, definitivament m'estic tornant boig, si vaig a l'hospital em tancaran, he de trobar una solució, algú amb qui parlar-ne, no se que fer.

De cop em sona el telèfon, miro la pantalla, posa "oficina". Responc amb la veu temerosa, què més em pot passar?

- Senyor Castells, el truco per recordar-li que a les 10 te una reunió amb el comité d'empresa, a les 11:30 te visita amb el seu psicoanalista, a les 14.30 te dinar amb el director de marketing, de 16 a 19, hi ha la presentació de la nova sucursal de Miami, i a les 20 te taula reservada al millor restaurant de la ciutat per celebrar el seu 50è aniversari amb la seva dona, per cert, ja he comprat unes flors perquè li porti un detall, estan sobre la seva taula.

Un espiral de pensaments removien la meva ment, sucursal? Oficina? 50è aniversari, jo? Dona? No podia fer res més que intentar seguir el fil de tot el que m'estava passant, potser així podria trobar una solució. Demano a la meva secretaria que em recullin, doncs en teoria tinc prou diners per pagar-ho, i tampoc ser on està aquesta oficina on representa que treballa. Em recull un xofer amb un cotxe increïble, sóc ric!!! Si no fos perquè soc vell i tinc canes, tampoc estaria malament aquesta nova vida.

Arribo a la oficina, trobo el meu despatx perquè vaig llegint cartellots amb el meu cognom... Increïble, sóc important!!!

Entro, i sobre la meva taula hi han unes dues centes carpetes. Una foto d'una dona, suposo que serà la meva, i m'alegra comprovar que es molt guapa. Abans de que pogués acabar d'inspeccionar el despatx, entra una dona, per la veu entenc que es la meva secretaria, la que m'ha telefonat abans.

- Senyor Castells, aquí te les sollicituts que ha d'omplir, abans de la seva reunió amb el comité d'empresa.

- Tot això? Si son les 9, i la reunió es a les 10, no? Es impossible.

- Senyor, si no entrega aquests documents provablement cedeixin el seu lloc al senyor Ramirez, ja sap que està disposat a fer qualsevol cosa per pendre-li el lloc, desde que va tenir un afer amb la seva dona.

Afer? Ja no se ni qui sóc, em dedico a fer les sollicituts, vaig a les reunions, em trobo amb el psicoanalista, que en resum, em diu que tots els meus problemes, són que tinc massa estrés, per treballar massa, perquè necessito masses diners, per mantenir una quantitat altíssima de luxes, que ni jo se quins són... El dia sembla etern, de reunió en reunió, amb una gent aburridíssima, no entenc la gran majoria de coses de les que em parlen, i sincerament penso que si la resta de la meva vida, he d'estar així, em tornaré boig.

Per fi, el dia de feina sembla que s'acaba, al sortir el meu xofer ja està esperant-me a la porta. Abans d'anar a veure la meva dona, voldria fer una cervesa amb els meus amics, pero el xofer em diu que es impossible, que el temps està contat i em recorda que la meva dona no tolera que arribi tard.

Agoviat, estressat, i fins els nassos, segueixo les seves ordres i em poso un horrible smoking que està preparat al seient del costat d'on estic assentat.

Arribem al restaurant, quina marevella... Cada cop estic més convençut de que soc ric, entro i allà enmig d' innumerables detalls luxosos, entre taules amb mantells blancs, i coberts daurats, flors i espelmes, n'hi ha una amb aquella dona... Preciosa, amb un somriure d'orella a orella... Sembla que tot comença a valdre la pena.

Al seure li canvia la cara.

- Arribes tard! són les 20.05. Saps que ho detesto, però tu mateix, saps que podria estar amb qualsevol home, doncs sóc irresistible, i ho saps. Així que no em fagis enfadar.

No podia ni parlar, a mida que l'anava escoltant perdia tota la bellesa, vaig adonarme que aquell somriure que m'havia encisat només veure-la, ni tant sols anava dirigit a mi, sinó al cambrer que ens servia, un noi jove de 20 anys, vaig adonar-me de que l'únic que l'interessava de mi, eren els meus diners, doncs no parava de demanarme'n, segons ella, ja havia buidat una tarjeta de 20.000 euros que jo li havia donat.

Quina desesperació, estava a punt de plorar, no volia viure així, i davant d'aquell pastís amb un 50 que havia de bufar, només desitjava tornar a ser jove, viure, i ser feliç...

- Eduard, despertat!!! Per molts anys!!! Que ja en tens 18!!!

La meva mare em desperta, i jo només sento 18, era un malson... Vull ser jove, molt de temps, gaudir de la meva vida, equivocar-me i poder apendre'n... no vull créixer, no d'aquesta manera... Vull tenir la meva familia amb mi, i pendre les decisions amb ells al meu costat, perquè per sort avui en faig 18.